Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (голям състав)

22 януари 2013 година*

„Обжалване — Конкуренция — Картели — Европейски пазар на фитинги от мед и от медни сплави — Отговорност на дружеството майка, произтичаща единствено от противоправното поведение на неговото дъщерно дружество — Принцип „ne ultra petita“ — Въздействие на отмяна, постановена със съдебно решение спрямо дъщерно дружество, върху правното положение на дружеството майка“

По дело C-286/11 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 6 юни 2011 г.,

Европейска комисия, за която се явяват г-н F. Castillo de la Torre, г-н V. Bottka и г-н R. Sauer, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

жалбоподател,

като другата страна в производството е:

Tomkins plc, установено в Лондон (Обединеното кралство), за което се явяват г-жа K. Bacon, barrister, упълномощена от г-жа S. Jordan, solicitor,

жалбоподател в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (голям състав),

състоящ се от: г-н V. Skouris, председател, г-н K. Lenaerts, заместник-председател, г-н A. Tizzano, г-н M. Ilešič, г-н G. Arestis, г-жа M. Berger и г-н E. Jarašiūnas, председатели на състави, г-н E. Juhász (докладчик), г-н A. Borg Barthet, г-н J.-C. Bonichot, г-н M. Safjan, г-н D. Šváby и г-жа A. Prechal, съдии,

генерален адвокат: г-н P. Mengozzi,

секретар: г-жа L. Hewlett, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 2 май 2012 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 19 юли 2012 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: английски.

Решение

1 Със своята жалба Европейската комисия иска отмяната на Решение на Общия съд на Европейския съюз от 24 март 2011 г. по дело Tomkins/Комисия (T-382/06, Сборник, стр. II-1157, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), с което, от една страна, Общият съд отменя частично Решение C(2006) 4180 на Комисията от 20 септември 2006 г. във връзка с производство по член [81 ЕО] и член 53 от Споразумението за ЕИП (преписка COMP/F-1/38.121 Фитинги) (резюме, публикувано в ОВ L 283, 2007 г., стр. 63, наричано по-нататък „спорното решение“) и от друга страна, намалява размера на глобата, наложена на Tomkins plc (наричано по-нататък „Tomkins“).

Обстоятелствата, предхождащи спора и спорното решение

2 В точки 1—3, 12 и 13 от обжалваното съдебно решение Общият съд е установил следното:

„1С [ъс спорното] [р]ешение [...] Комисията [...] установява, че няколко предприятия са нарушили член 81, параграф 1 ЕО и член 53 от Споразумението за Европейското икономическо пространство (ЕИП), като в различни периоди между 31 декември 1988 г. и 1 април 2004 г. са участвали в едно-единствено, усложнено и продължено нарушение на общностните правила на конкуренция чрез редица обхващащи територията на ЕИП антиконкурентни споразумения и съгласувани практики на пазара на фитингите от мед и медни сплави. Нарушението се състои в определяне на цени, в договаряне на ценови списъци, на отстъпки и намаления и на механизми за въвеждане на увеличения на цените, в разпределяне на националните пазари и клиентите и в обмен на друга търговска информация, както и в участие на редовни срещи и в поддържането на други контакти с оглед улесняването на нарушението.

2. Жалбоподателят, [Tomkins], и неговото дъщерно дружество към момента на настъпване на фактите, [Pegler] (по-рано The Steel Nut & Joseph Hampton Ltd), са сред адресатите на [спорното] решение.

3. В периода между 17 юни 1986 г. и 31 януари 2004 г. жалбоподателят изцяло притежава капитала на дружеството Pegler, което произвежда медни фитинги. На 1 февруари 2004 г. Pegler е продадено на неговия ръководен екип. На 26 август 2005 г. Pegler Holdings Ltd и Pegler са купени от Aalberts Industries NV, също адресат на [спорното] решение.

[...]

12. В член 1 от [спорното] решение Комисията установява, че в периода между 31 декември 1988 г. и 22 март 2001 г. жалбоподателят и неговото дъщерно дружество Pegler са нарушили разпоредбите на член 81 ЕО и на член 53 от Споразумението за ЕИП.

13. За това нарушение в член 2, буква з) от [спорното] решение Комисията налага на жалбоподателя и Pegler глоба в размер на 5,25 милиона евро при условията на солидарност“.

Обжалваното съдебно решение

3 С жалба, подадена в секретариата на Общия съд на 15 декември 2006 г., Tomkins иска от Общия съд по-специално:

— да отмени спорното решение в частта относно продължителността на участието на Pegler в нарушението,

— да намали размера на глобата, наложена му при условията на солидарност заедно с Pegler.

4 След като се отказва от част от съдържащите се в жалбата правни основания, жалбоподателят продължава да поддържа само едно правно основание, изведено от грешка на Комисията при определянето на продължителността на участието на Pegler в нарушението.

5 Всъщност от спорното решение следва, че Комисията е подвела жалбоподателя, който в периода между 17 юни 1986 г. и 31 януари 2004 г. притежава 100 % от капитала на Pegler, под отговорност за неправомерното поведение на това дъщерно дружество и го е осъдила при условията на солидарност да заплати наложената на последното глоба. В това отношение Комисията се основава на решаващото влияние, което Tomkins упражнява върху Pegler в периода на извършване на нарушението.

6 В точка 38 от обжалваното съдебно решение Общият съд подчертава, че Tomkins е подведено под отговорност за нарушението само в качеството си на дружество майка на Pegler и поради участието на последното в картела и че поради тази причина неговата отговорност не може да бъде по-голяма от тази на Pegler. С Решение на Общия съд от 24 март 2011 г. по дело Pegler/Комисия (T-386/06, Сборник, стр. II-1267) обаче член 1 от спорното решение е отменен, доколкото в него Комисията приема, че Pegler е участвало в разглеждания картел през периода от 31 декември 1988 г. до 29 октомври 1993 г. Предвид обстоятелството, че жалбоподателят в първоинстанционното производство е оспорил участието на Pegler в нарушението по отношение на посочения период, Общият съд е разгледал последиците от тази отмяна спрямо Tomkins.

7 След като в точка 14 от обжалваното съдебно решение Общият съд припомня практиката на Съда относно невъзможността за произнасяне ultra petita, и по-специално факта, че той не може да се произнесе във връзка с обстоятелства, които засягат други адресати, различни от посочените в исканията на жалбоподателя (Решение на Съда от 14 септември 1999 г. по дело Комисия/AssiDomän Kraft Products и др., C-310/97 P, Recueil, стр. I-5363), в точка 42 от обжалваното решение посоченият съд обаче приема, че от гледна точка на конкурентното право жалбоподателят образува един-единствен субект със своето дъщерно дружество, чиято жалба за отмяна в производството, по която е постановено Решение по дело Pegler/Комисия, посочено по-горе, е частично уважена. Поради това Общият съд приема, че тъй като според Комисията жалбоподателят носи отговорност, последният се ползва от частичната отмяна на спорното решение по посоченото дело.

8 Оттук в точка 44 от обжалваното съдебно решение Общият съд стига до извода, че той не се произнася ultra petita, когато — сезиран с подадени отделно от дружеството майка и дъщерното дружество жалби за отмяна — взема предвид решението по подадената от дъщерното дружество жалба, след като исканията в тази жалба имат същия предмет като исканията, съдържащи се в подадената от дружеството майка жалба.

9 При наличието на отговорност на дружеството майка, която е тясно свързана с отговорността на неговото дъщерно дружество поради обстоятелството, че плащането на глоба при условията на солидарност от страна на Tomkins не би могло да се извърши, ако на последното не се вмени отговорност за противоправното поведение на Pegler, Общият съд отменя спорното

решение в частта му относно началния момент на участието на жалбоподателя в нарушението, а именно от 31 декември 1988 г. до 29 октомври 1993 г., и поради това намалява размера на наложената на Tomkins глоба от 5,25 на 4,25 милиона евро, от които 3,4 милиона евро при условията на солидарност с Pegler.

10 Що се отнася до преустановяването на нарушението, в точка 53 от обжалваното съдебно решение Общият съд е постановил, че Комисията правилно е приела, че Pegler не е доказало, че се е разграничило от сключеното на 10 юни 2000 г. споразумение за увеличаване на цените, считано от 14 август 2000 г., и че поради това обстоятелство последното е участвало в картела без прекъсване до датата, на която според Комисията картелът е престанал да съществува, а именно датата, на която последната е извършила внезапните проверки през м. март 2001 г.

Искания на страните

11 Комисията иска от Съда:

— да отмени обжалваното съдебно решение,

— да отхвърли изцяло жалбата, подадена пред Общия съд от Tomkins.

12 Tomkins иска от Съда:

— да отхвърли жалбата в нейната цялост като неоснователна,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски, свързани както с първоинстанционното производство, така и с производството по обжалване.

По жалбата

Доводи на страните

13 В подкрепа на жалбата си Комисията посочва пет основания, изведени съответно от нарушение на приложимата норма в областта на съдебните решения ultra petita, от погрешната констатация, че жалбите на дружеството майка и на неговото дъщерно дружество имат същия предмет, от неотчитането от страна на Общия съд на обстоятелството, че Tomkins е част от предприятие, което е признало извършването на нарушение, от липсата на мотиви, както и от противоречие на мотивите на обжалваното съдебно решение и на последно място, от нарушение на правото на справедлив съдебен процес.

По първото основание

14 С първото си основание Комисията твърди, че като е отменил спорното решение, доколкото то се отнася до част от установената в това решение продължителност на участието в нарушението по съображения, които Tomkins изобщо не е изтъкнало, Общият съд е нарушил нормата, която забранява на юрисдикциите да се произнасят ultra petita. В практиката си и в частност в Решение по дело Комисия/AssiDomän Kraft Products и др., посочено по-горе, както и в Решение от 29 март 2011 г. по дело ArcelorMittal Luxembourg/Комисия и Комисия/ArcelorMittal Luxembourg и др. (C-201/09 P и C-216/09 P, Сборник, стр. I-2239) Съдът не признавал изключения от тази норма, основани на обстоятелството, че двамата жалбоподатели са част от едно и също предприятие и са обявени за солидарно отговорни. Отмяната, която иска всеки жалбоподател,

адресат на дадено решение, е неизбежно ограничена до правните основания, изтъкнати от всеки от тях в неговото собствено дело, и никакво изключение не било възможно за адресатите, които са част от едно-единствено предприятие.

15 Комисията счита, че Общият съд е объркал понятието за предприятие като стопанска единица в областта на конкуренцията по смисъла на член 101 ДФЕС и на Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове [81 ЕО] и [82 ЕО] (ОВ L 1, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167), и процесуалното понятие за юридическо лице, което подава жалба до юрисдикциите на Съюза в приложение на член 263 ДФЕС и на Регламент (ЕО) № 1/2003. Според Комисията, която се основава на Решение по дело ArcelorMittal Люксембург/Комисия и Комисия/ArcelorMittal Люксембург и др., посочено по-горе, жалбата, подадена от субект, който е част от дадена група, не засяга правното положение на другите субекти от групата. Адресатът на решението трябвало да вземе решение относно обхвата на своята жалба до юрисдикциите на Съюза, както и относно правните основания, които иска да изтъкне. Дори да се допусне, че частичната отмяна на засягащото дъщерното дружество решение показва наличието на грешка на Комисията по същество, от която потенциално би могло да се ползва дружеството майка, последното само трябва да изтъкне тази грешка пред Общия съд.

16 Комисията посочва, че глобите, наложени на правните субекти, които са част от едно-единствено предприятие, могат да варират дори ако за една определена част от тези глоби е установена солидарна отговорност. Затова солидарната отговорност на два субекта, които са част от едно и също предприятие, е без значение при прилагане на съдебната практика, изведена от Решение по дело Комисия/AssiDomän Kraft Products и др., посочено по-горе, в областта на съдебните решения ultra petita. В настоящия случай не съществувала тясна връзка между отговорността на Tomkins и тази на Pegler.

17 Според Комисията Общият съд е допуснал грешка при прилагането на правото, като се е произнесъл по правното основание, свързано с продължителността на нарушението, без да разгледа изтъкнатите от самото Tomkins правни доводи във връзка с началната дата на нарушението, а в това отношение се е ограничил да се позове на Решение по дело Pegler/Комисия, посочено по-горе. По този начин Общият съд направил ново тълкуване на и преквалифицирал предмета на жалбата.

18 Освен това Комисията посочва, че като въз основа на отделно съдебно решение е намалил размера на наложената на Tomkins глоба, Общият съд неправомерно е заграбил правомощията на Комисията. Именно последната, а не Общият съд, трябвало да изведе правните последици от това съдебно решение, като евентуално намали размера на тази глоба или я отмени, за да се съобрази с посоченото съдебно решение за отмяна.

19 Според Tomkins първото посочено основание е недопустимо, доколкото Комисията се опитвала да издейства ново разглеждане на вече разгледаните от Общия съд факти и в частност на констатациите, свързани с продължителността на нарушението, за което е отговорно Tomkins, което е в противоречие със същността на производството по обжалване.

20 При условията на субсидиарност Tomkins изтъква, че Общият съд не се е произнесъл ultra petita и не се е отклонил от съдебната практика в областта. То подчертава, че намаляването на продължителността на участието на Pegler в нарушението и на размера на глобата, с мотива че Комисията е допуснала грешка при определянето на тази продължителност, представлява едно от исканията му, което е изрично посочено в жалбата му до Общия съд. Освен това Решение по дело Комисия/AssiDomän Kraft Products и др. посочено по-горе, както и Решение по дело ArcelorMittal Люксембург/Комисия Комисия/ArcelorMittal Люксембург и др., посочено по-горе, не били релевантни.

21 Tomkins твърди, че Общият съд не е въвел изключение от процесуалноправната норма, според която дадена юрисдикция не може да се произнася ultra petita, а че правилно е преценил фактите в настоящото дело, по-специално що се отнася до солидарната отговорност на двете разглеждани дружества, които принадлежат към една и съща група. При преценката на фактите Комисията била смесила в своята жалба изтъкнатото от Tomkins основание, насочено към намаляване на продължителността на извършеното от Pegler нарушение и на дължимата глоба, от една страна, и посочените в подкрепа на неговите искания фактически обстоятелства във връзка с точните дати на започване и преустановяване на нарушението. Комисията не можело да твърди, че Tomkins трябва да понесе полагащата му се отговорност, но не и да се ползва от намаляването от страна на Общия съд на първичната и пряка отговорност на разглежданото дъщерно дружество, в резултат на което би се стигнало до отговорност, която не би могла да бъде солидарна.

22 Що се отнася до смесването на материалноправните норми в областта на конкуренцията, основаващи се на понятието за предприятие, и процесуалноправните норми, в чиято основа се намира понятието за правен субект, Tomkins подчертава, че Комисията е направила погрешна квалификация на правото на Съюза. Общият съд правилно приел, че е налице тясна и „неразривна“ връзка между Решение по дело Pegler/Комисия, посочено по-горе, и Решение по дело Tomkins/Комисия, посочено по-горе, която с оглед на доброто правораздаване обосновавала взаимното позоваване между двете дела.

По второто основание

23 Комисията твърди, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че исканията, направени от Tomkins и неговото дъщерно дружество Pegler в подкрепа на жалбата за отмяна, имат „един и същ предмет“. Според Комисията тези две юридически лица оспорват различни периоди на участие в нарушението, а именно от 31 декември 1988 г. до 7 февруари 1989 г. за Tomkins, или 38 дни, и от 31 декември 1988 г. до 29 октомври 1993 г. за Pegler, или продължителност от 4 години, 9 месеца и 29 дни. Според Комисията тези различия, както и различията, произтичащи от позоваването на различни основания и доводи от страна на посочените два субекта, съставляват искания, чийто предмет е различен.

24 Освен това в точка 42 от обжалваното съдебно решение Общият съд основавал преценката си на неправилна от фактическа гледна точка предпоставка, която може да представлява изопачаване на фактите, а именно че според Tomkins, „ако [спорното] решение бъде отменено по отношение на Pegler, то следва да бъде отменено и по отношение на него“. Tomkins обаче не излагал подобно правно основание нито в жалбата си за отмяна, нито в писмената си реплика, поради което Общият съд изопачил посоченото от жалбоподателя правно основание.

25 Според Tomkins с основание Общият съд е установил, че неговите искания и тези на Pegler имат „същия предмет“, тъй като всяка от двете страни е поискала изрично в собствената си жалба да бъде намалена продължителността на участието на Pegler в нарушението, както тя е установена от Комисията.

По третото основание

26 Според Комисията Общият съд е допуснал грешка при прилагането на правото, като е ограничил отговорността на субект от „предприятието Tomkins“, с мотива че продължителността на участие в нарушението е била намалена за друг субект от същото предприятие, а именно неговото дъщерно дружество Pegler. Ограничаването на отговорността на Pegler за нарушението се основавало на статута на „спящо дружество“, признат на Pegler, а не на обстоятелството, че въпросната група не е участвала в нарушението. Обстоятелството, че е възможно за определен период последното дружество да не е било точният адресат в рамките

на групата, засяга само това дъщерно дружество и не освобождава цялото предприятие от отговорност за нарушението на конкуренцията. Така Общият съд не можел законосъобразно да отмени глобата, наложена на Tomkins за периода между 20 януари 1989 и 29 октомври 1993 г., с мотива че „отговорността на Tomkins е тясно свързана с тази на Pegler“, като при това се основавал на наличието на такава връзка, макар тя да не съществувала.

27 Tomkins изтъква, че третото основание е недопустимо, тъй като то цели преразглеждане на фактите, по които Общият съд вече се е произнесъл, и че в допълнение, Комисията не е изтъкнала това правно основание в първоинстанционното производство.

По четвъртото основание

28 При условията на евентуалност Комисията твърди, че обжалваното съдебно решение е опорочено от липсата на мотиви, тъй като не пояснява в достатъчна степен, че представлява отклонение от Решение по дело Комисия/AssiDomän Kraft Products и др., посочено по-горе. Освен това в точки 56 и 57 от обжалваното съдебно решение, които се отнасят до коефициента за умножение с оглед осигуряването на възпиращо действие на глобата, Общият съд бил непоследователен и неточен, доколкото приканва Комисията да изведе последиците от солидарната отговорност по отношение на плащането на глобата от Tomkins, преди сам да определи размера на глобата в точка 59 от посоченото съдебно решение.

29 Tomkins счита, че това четвърто основание е необосновано, подчертавайки, че Общият съд излага достатъчно ясно своите доводи в решението си, като по този начин позволява на страните да се запознаят с основанията за неговото решение, а на Съда — да упражни своя контрол.

По петото основание

30 Комисията твърди, че Общият съд е нарушил принципа на състезателност и правото на справедлив съдебен процес, като не ѝ е дал възможност да изложи становището си по намерението му да намали глобата на Tomkins по съображенията, изложени от Pegler в отделно производство. Като се позовал на част от съдебно решение, макар посоченото съображение, изложено от Pegler в подкрепа на жалбата му, да не е изтъкнато от Tomkins в писмената фаза на производството, Общият съд нарушил правото на защита на Комисията.

31 Tomkins счита, че това основание е неоснователно, тъй като Комисията е участвала в производството, по което е постановено Решение по дело Pegler/Комисия, посочено по-горе, поради което е била отлично информирана относно доводите, свързани с продължителността на нарушението. Според Tomkins Комисията не е изтъкнала това основание в хода на производството, в което е постановено обжалваното съдебно решение, единствено по тактически съображения.

Съображения на Съда

По първото, второто и третото основание

32 Предвид обстоятелството, че първото, второто и третото основание на жалбата се покриват в голяма степен, те следва да се разгледат заедно.

33 В точка 38 от обжалваното съдебно решение Общият съд е установил, че „жалбоподателят не е подведен под отговорност във връзка с разглеждания картел поради прякото си участие в неговата дейност. Той носи отговорност за нарушението само в качеството си на дружество майка, тоест поради участието на Pegler в картела. Ето защо неговата отговорност не може да бъде по-голяма от тази на Pegler“.

34 Всъщност страните не спорят по въпроса, че отговорността на Tomkins произтича изключително от участието на неговото дъщерно дружество Pegler в установения в спорното решение картел.

35 Въпреки това с тези три правни основания на своята жалба Комисията твърди по същество, че независимо от отговорността на предприятието, образувано от тези две дружества от една и съща група, по отношение на установеното в спорното решение нарушение, в рамките на започналото по негова жалба до Общия съд производство дружеството Tomkins не може въз основа на съображения, които не е изтъкнало в рамките на своята собствена жалба, да се ползва от намаляване на продължителността на нарушението, постановена от Общия съд в рамките на производство, започнало по отделна жалба до него от дружеството Pegler.

36 В третото си основание Комисията се основава на разграничението между отговорността на субектите, които са юридически обособени в рамките на дадена група от дружества, и посочва по-специално, че в настоящия случай спорното решение е било адресирано както към Tomkins, така и към Pegler и че констатацията относно периода от 31 декември 1988 г. до 29 октомври 1993 г. е била отменена, с мотива че в началото Pegler е „спящо дружество по смисъла на английското дружествено право“, а впоследствие — „спящо дружество, действащо като пълномощник“.

37 При все това тези съображения не са достатъчни, за да поставят под съмнение извода на Общия съд в точка 38 от обжалваното съдебно решение, тъй като за вменяването на отговорност на който и да е субект от дадена група е необходимо да се докаже, че поне един субект е извършил нарушение на правилата на Съюза относно конкуренцията и че това обстоятелство е посочено в решение, което е влязло в сила.

38 В настоящия случай обаче това не е окончателно доказано по отношение на периода от 31 декември 1988 г. до 29 октомври 1993 г., тъй като, що се отнася до този период, Общият съд е отменил частично спорното решение в своето Решение по дело Pegler/Комисия, посочено по-горе. В това отношение причината, поради която е установена липсата на противоправно поведение от страна на Pegler, е ирелевантна.

39 Следователно Общият съд правилно се е основал на предпоставката, че в настоящия случай отговорността на Tomkins като дружество майка е изцяло производна и вторична и по този начин зависи от отговорността на неговото дъщерно дружество Pegler, като освен това тези две дружества са осъдени да платят при условията на солидарност глобата, чието намаляване се иска.

40 От друга страна, следва да се добави, че както следва от точки 25 и 28—30 от обжалваното съдебно решение, правното основание и доводите на Tomkins, изложени в първоинстанционното производство, не са свързани с неговото собствено участие в нарушението, а единствено с това на Pegler.

41 В първото си основание Комисията посочва, че като е намалил продължителността на нарушението и за Tomkins, без това дружество да е представило изрично искане за тази цел, Общият съд се е произнесъл ultra petita в нарушение на практиката на Съда, представена в частност в Решение по дело Комисия/AssiDomän Kraft Products и др., посочено по-горе, както и в Решение по дело ArcelorMittal Люксембург/Комисия и Комисия/ArcelorMittal Люксембург и др., посочено по-горе.

42 В рамките на второто си основание Комисията признава, че както Pegler, така и Tomkins е оспорил пред Общия съд периода на установеното в спорното решение нарушение. Тя обаче подчертава, че дружеството майка не поставя под въпрос същия период като неговото дъщерно дружество, а само малка част от този период, и то като изтъква доводи, които се различават от посочените от Pegler. Поради това Комисията прави извода, че Общият съд е допуснал грешка при прилагането на правото, като в точка 44 от обжалваното съдебно решение е постановил, че жалбите, подадени отделно от Pegler и Tomkins, имат същия предмет.

43 При все това следва да се приеме за установено, че в положение, при което отговорността на дружеството майка е изцяло изведена от тази на неговото дъщерно дружество и при което тези две дружества са подали жалби, насочени по-специално към намаляване на глобата от страна на Общия съд с оглед на намаляване на продължителността на извършеното от дъщерното дружество нарушение, понятието „същият предмет“ не изисква еднакъв обхват на жалбите на тези дружества и на посочените от тях доводи за оспорване на установената от Комисията продължителност на нарушението.

44 Следователно, доколкото не се спори по въпроса, че както Pegler, така и Tomkins са оспорили продължителността на нарушението и че част от този период е идентичен, Общият съд не е допуснал грешка при прилагането на правото, като е достигнал до изводите, съдържащи се в точка 44 от обжалваното съдебно решение.

45 Що се отнася до довода на Комисията, че Общият съд е изопачил изложеното от Tomkins правно основание, този довод трябва да се отхвърли като ирелевантен. Всъщност от предходните точки на настоящото съдебно решение следва, че Общият съд е могъл да приеме, че е налице идентичност на предмета на жалбата на дружеството майка и този на жалбата на неговото дъщерно дружество, независимо от обстоятелството дали Tomkins е посочило или не в жалбата си искането, съдържащо се в точка 42 от обжалваното съдебно решение и възпроизведено в точка 24 от настоящото съдебно решение.

46 Що се отнася до цитираната в точка 41 от настоящото съдебно решение съдебна практика, следва да се посочи, че обратно на становището на Комисията, тази съдебна практика не може да се приложи за разрешаването на настоящия спор.

47 Всъщност за разлика от настоящото дело, в производството, в което е постановено Решение по дело Комисия/AssiDomän Kraft Products и др., посочено по-горе, дружеството AssiDomän Kraft Products AB и шест други шведски дружества не са подали жалба срещу решението на Комисията, което е частично отменено от Съда в резултат на жалбата, подадена от други предприятия.

48 В спора, по който е постановено Решение по дело ArcelorMittal Люксембург/Комисия и Комисия/ArcelorMittal Люксембург и др., посочено по-горе, който засяга правен въпрос от друго естество, а именно спирането на давността за изпълнението на санкции, става въпрос за три дружества, които принадлежат към една и съща група. Както е установил Съдът в точка 149 от това съдебно решение, първоначалното решение на Комисията се е отнасяло само до едно-единствено от тези дружества и решението е било отменено от Общия съд само по отношение на това дружество. Следователно от посочената отмяна не може да се направи извод за каквото и да било действие по отношение на другите две дружества.

49 При това положение в случай като настоящия, в който отговорността на дружеството майка е изведена единствено от отговорността на неговото дъщерно дружество и дружеството майка и неговото дъщерно дружество са подали паралелни жалби с един и същ предмет, Общият съд е могъл, без да се произнася ultra petita, да вземе предвид резултата от подадената от Pegler жалба и да отмени спорното решение за предшестващия 29 октомври 1993 г. период и по отношение на Tomkins.

50 В това отношение посочената от Комисията възможност, а именно че последната сама може да измени или оттегли своето решение, постановено спрямо дружеството майка, за да се съобрази с последиците на решението на Общия съд, не предоставя достатъчна гаранция за защитата на правата на предприятията в областта на приложението на конкурентното право на Съюза.

51 От гореизложените съображения следва, че първото, второто и третото основание на Комисията са необосновани.

По четвъртото основание

52 Четвъртото основание на жалбата е разделено на две части.

53 В първата част Комисията упреква Общия съд в това, че не е представил достатъчно и ясни аргументи в подкрепа на частичната отмяна на спорното решение. В голяма степен тя повтаря доводите, изложени вече в рамките на първото, второто и третото основание.

54 В това отношение е достатъчно да се препрати към съображенията на Съда във връзка с тези основания, от които следва, че критиките на Комисията са неоснователни.

55 Във втората част Комисията изтъква наличието на непоследователност или на неточност в мотивите на обжалваното съдебно решение, доколкото, от една страна, Общият съд приканва Комисията да вземе предвид неговото Решение по дело Pegler/Комисия, посочено по-горе, във връзка с възпиращия коефициент и от друга страна, в точка 59 от обжалваното съдебно решение сам определя размера на наложената на Tomkins глоба.

56 Следва обаче да се посочи, че в обжалваното съдебно решение не се открива никакво противоречие или неточност. Всъщност Общият съд е намалил размера на глобата само доколкото е отменил спорното решение за предшестващия 29 октомври 1993 г. период и що се отнася до Tomkins. За сметка на това, в точки 56—58 от обжалваното съдебно решение Общият съд е извел съответното заключение от обстоятелството, че жалбата на Tomkins не е насочена срещу грешка на Комисията при прилагането на възпиращия коефициент.

57 Следователно четвъртото основание е необосновано.

По петото основание

58 С това основание Комисията твърди, че е налице нарушение на правото на справедлив съдебен процес. В частност тя упреква Общия съд, че не ѝ е дал възможност да изрази становището си относно намерението му да се опре на правните основания, изтъкнати от Pegler.

59 Най-напред следва да се припомни, че Комисията не е поискала провеждането на съдебно заседание по това дело. Както Общият съд излага в точка 23 от обжалваното съдебно решение, с писмо Комисията посочва, че „оставя на Общия съд да прецени дали предвид конкретните обстоятелства следва да организира провеждането на съдебно заседание“.

60 Критиките на Комисията във връзка с нарушаването на принципа на състезателност и на правото на справедлив съдебен процес се основават на твърдото убеждение на тази институция, че при липсата на изцяло идентични жалби е абсолютно невъзможно дружеството майка Tomkins да се ползва от намаляване на периода на нарушение, установен за неговото дъщерно дружество Pegler.

61 Както обаче следва от съображенията и изводите на Съда във връзка с първото, второто и третото основание, тази възможност съществува при определени обстоятелства. Използването на тази възможност е резултат от правна преценка от страна на Общия съд, която той има право да извърши, без да уведомява страните преди произнасянето на съдебното решение. Подобен начин на действие не представлява нарушение на правото на защита или на правото на справедлив съдебен процес.

62 Следователно петото основание е необосновано.

63 Тъй като нито едно от изложените от Комисията основания не е уважено, жалбата следва да се отхвърли.

По съдебните разноски

64 Съгласно член 184, параграф 2 от Процедурния правилник, когато жалбата е неоснователна, Съдът се произнася по съдебните разноски. По смисъла на член 138, параграф 1 от Процедурния правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от същия, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като Tomkins е направило искане за осъждането на Комисията и последната е загубила делото, тя трябва да бъде осъдена да заплати съдебните разноски.

По изложените съображения Съдът (голям състав) реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Европейската комисия да заплати съдебните разноски.

Подписи